

[Knud Kristensen.]

hr. Gustav Pedersen opmærksom på, at jeg ikke har sagt, at vi ikke ville tage de udvalgsmedlemmer, vi havde styrke til, selvom det gik udover kommunisternes ene mand. Det har jeg ikke sagt, og derfor har jeg ikke udtalt mig angående udvalgsbesættelsen om muligheden for at tage det antal medlemmer, et parti havde styrke til, eller som de valggrupper, partiet tilhørte, havde styrke til. Det, jeg har sagt, er, at når vi har stemt for et 15 mands udvalg, hvad der jo er sket gentagne gange, er grunden den, at vi mener, 15 mands udvalg er det rigtige. Det er det gamle, det er sagligt det, som man må holde sig til, og vi gør det ikke for at holde kommunisterne ude. Jeg har ligeledes påpeget, at denne begrundelse ikke kunne gælde valggruppen mellem socialdemokrater, radikale og retsforbundet, specielt ikke socialdemokrater og radikale, som sidste år stemte for 17 mands udvalg for at få kommunisterne ind i udvalgene, fordi man havde brug for deres stemme for at beholde ledelsen i udvalget. Når derfor det ærede medlem hr. Gustav Pedersen spørger i dag: hvad skal kommunisterne i udvalget? så spørger jeg det ærede medlem: hvad skulle kommunisterne i udvalget i fjor andet end stemme for en socialdemokratisk formand? Det er en redelig sag, men man må også vedkende sig, at det var hensigten, og det blev jo også resultatet. Det er kun det, jeg har påpeget.

Det ærede medlem hr. Viggo Starcke mente, at jeg ved omtalen af det valgsamarbejde, hvori hans parti deltager, kun havde sagt den halve sandhed, idet jeg ikke havde nævnt, at man havde sikret oppositionen ledelsen i de udvalg, der blev nedsat vedrørende oppositionens forslag. Må jeg dertil sige, at for det første er det langt mere end en halv sandhed, idet langt det største antal lovforslag fremsættes af regeringen, og derfor er det kun en ganske lille del af de lovforslag, som er fremsat, som regeringen og dens partier ikke får ledelsen af. Når det ærede medlem hr. Viggo Starcke siger, det er en halv sandhed, er denne påstand ikke engang en halv sandhed, men noget langt mindre. For det andet må jeg sige, at ærligt talt troede jeg kun, at det var en spøg, en vittighed. Jeg kunne ikke tro, at retsforbundet på 6 medlemmer virkelig for alvor kunne tænke sig at sidde og fordele udvalgsledelsen til de forskellige politiske partier uden at forhandle med de pågældende partier derom og uden at høre deres interesse deri. På en måde vil de derigennem sidde og uddele nådesbevisninger. Vi har ikke bedt

derom, og jeg kan ikke tænke mig, at venstre sætter pris på politisk talt at leve af de smuler, der falder fra denne valggruppes — socialdemokraters, radikales og retsforbundets — rige bord. Jeg har altså misforstået det ærede medlem og hans parti. Det var i fuld alvor, at man havde truffet slig aftale, og det tages så til efterretning, men det forandrer ikke den kendsgerning, at det ærede medlem står her i tinget dag efter dag, gang på gang, sidst, da han havde ordet som ordfører ved denne finanslovbehandling, og taler i hårde og fordømmende ord imod socialisme og planøkonomi, samtidig med at han går i forbund med og styrker den regering og det parti, som er de ivrigste tilhængere netop af det, han vil bekæmpe.

Den højtærede statsminister fandt, at jeg havde søgt at forherlige venstres indsats og arbejde på det økonomiske område. Det, jeg gjorde, var at imødegå en nedrakning af vort arbejde fra regeringens side, således som det har fundet sted hidindtil. Jeg havde da også den tilfredsstillelse, at det var meget lidt reelt, statsministeren havde at indvende mod min dokumentation, og oven i købet var det meste af det, han fremførte, forkert.

Den højtærede statsminister mente, det var mere redeligt, om jeg havde gjort opmærksom på, at æren for flygtningenes formidskelse her i landet var den daværende og nuværende udenrigsministers, fortjeningen var hans. Jeg ved ikke, hvad dette har med redelighed at gøre, hvis ikke det er den højtærede statsministers ønske at komme med de mest sårende udtryk, selv hvor der ingen som helst saglig baggrund er derfor. Hvad har det med redelighed at gøre? Det, jeg talte om vedrørende de forskellige punkter, var ikke, hvem der havde gjort hvad, men hvordan situationen var, da vi trådte til, og hvordan den var, da den nuværende regering trådte til. Jeg dokumenterede, hvordan den var i slutningen af året 1945, og hvordan den var i slutningen af året 1947 på de forskellige områder, uden hverken for udenrigsministerens eller for de andre ministres eller for hele ministeriets vedkommende at nævne noget som helst om, hvor de havde sat ind, og hvis specielle fortjeneste det var. Men jeg skal gerne sige, at jeg virkelig ikke har noget imod at give udenrigsministeren, hvad der kan tilkomme ham, og det både af godt og ondt.

Jeg skal gerne udtale, at jeg tror, og jeg ved, at det arbejde, som den højtærede udenrigsminister har udført for at få flygtningene her i landet bort, er af overordent-